

1882-11-16

SENDER

Joakim Skovgaard

RECIPIENT

Wilhelmine Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Firenze

Recipient's location:
København

Archive:
Mappe 16 nr. 22

TRANSCRIPTION

Kasse 16

Brev 22

Firenze 16/11 1882

|Jeg skal snarest muligt skrive til Niels og Cathrine|

Kjære Faster

Mange tak for Dit brev, skriv bare så tit Du har et lille ord at sige mig, det er netop godt at skrive sine breve i små portioner, så gjør man det når, man har noget at sige, og sidder ikke og piner sig for at fylde siden. Det var da en forskrækkelig stas Du gjorde af mit brev, jeg kan for resten så tydelig se den hele sene, det er dog rart man også kan se med det indvendige øje – Det er rigtig nok et rart brev Du har sendt mig, jeg savner også Eder en hel hoben, jeg tænker det går lidt over, når jeg begynder at arbejde, så jeg kommer til at længes tilpas – Næste gang får jeg vel at vide hvordan tæppet ser ud, jeg tænker Onkel bliver rigtig glad for det, Ja det er rigtigt, Du gamle Faster i Din krog; men Du gjør da meget mere end at tænke, Du lever for nogle kjære. Jeg forstår Dig så godt. Gid jeg også må nå en tid, hvor jeg ikke længere længes frem efter, i alt fald ikke på samme måde som nu; dog det bliver vel nok ordnet for os alle på bedste måde. Den 24de. Tusind Tak for Dine ønsker til min fødselsdag og Dit rare brev kjære Faster, og tak fordi Du foretrækker en hyggelig •2• passiar i brevene frem for fortællen op ad døre og ned ad stolper om alt muligt. Vi forstår dog vist hinanden ret godt. Imidlertid lidt fortællen må der dog til, i alt fald når der er plads til overs til det, derfor vil jeg ty til det. Ja, lad mig nu se, jeg havde så vist besluttet at fortælle Dig om vor dejlige tur fra Pisa til Middelhavet, men nu er det så længe siden, så den er gammel og kommer derfor ikke med, uden hvad jeg får plads. Jeg vil begynde med min fødselsdag. Da jeg, nej den foregående morgen kom Viggo og smed to breve på bordet til mig, uha, jeg vidste jeg skulde gemme dem en hel lang dag og en nat, men jeg gjorde det. Nå, dagen og natten gik, og jeg vågnede. Da jeg var kommen op så jeg et nysseligt arrangement på toiletbordet, 3 fotografier og en pakke, jeg begreb det, for det var netop nogle fotografier, jeg havde haft sådan en lyst til at købe, men ikke havde undt mig selv. Det ene var efter et dejligt portrait af P. Veronese det andet efter et af Mascasio og det tredje efter det indre af mit sværmeri, den lille kirke St. Miniato. I pakken var der cokolade. |Det hele var fra Viggo.| Til disse ting föjede jeg de to breve. Nå vi skulde imidlertid af sted, fotografierne måtte på hovedet i koferten, og så gik vi til banegården for at köre til Arezzo, •3• derfra til Orvieto og så til

Rom. Det var den dejligste morgen, men da toget rullede af og jeg havde sat mig til ro, lod jeg morgen være morgen og læste mine breve. Men nu vil jeg springe en hel del over, for det vigtigste af det har Du forhåbentlig fået i et brevkort, og resten kan Tante Gine fortælle. Det er så gyseligt at skrive dubletter. At det den første dag her var dejligt vejr, ved Du, jeg nød jo aftenen på Monte Pinsio. Men næste dag skyllede det ned, og vi skulde søge efter lejlighed. Nå, der var ikke noget ved det at gjøre, Zahrtman, Viggo og jeg travede af, op ad den ene trappe efter den anden og ned igen, men der var altid noget i vejen, et sted var vi oppe hos sådan en rar og grinagtig gammel dame med en endnu ældre moder, som vi ikke så, (ja at moderen var ældre, følger jo af sig selv, det er bedre at sige at hun var endnu grinagtigere) de er vist grevinder eller prinsesser, noget fint er de da trods al deres fattigdom, grisseri, godmodighed og snakkesalighed, og nu hedder de urokkelig mellem os Prinsesserne, eller rettere Prinsessen, for vi har jo kun set den ene. Vi så på lejligheden hos dem, vi spurgte om de vilde sætte kakkelovn med rør gennem ruden, og vi pruttede o.s.v. o.s.v. og Prinsessen viskede og tiskede med Zahrtmann og kilede ind til sin mutter og •4• viskede og tiskede vel der med hende, for at få lov til at gjøre som vi vilde have, men enden blev at vi måtte opgive det, så gerne vi ellers ville glædet prinsessen. Nå, den dag gik, og vi kom ikke videre, men om aftenen fik vi dog at vide at der var, en lejlighed, et værelse, lige ved siden af det hvor Skredsvig med sin unge kone bor og om morgenen fik vi adresse på nogle Atelier. Efter også at have vrøvlet og rendt en del frem og tilbage næste dag, lejede vi stuen ved siden af Skredsvig, og et atelier et par huse her fra, atelieret er dyrt, men vi måtte tage det medens vi endnu kunde få det, og godt er det. Det var for resten en rigtig filur vi lejede det af, og det var knap nok han vilde give os kontrakten på stemplet papir, men det vilde vi nu have, og så fik vi det imod at vi naturligvis måtte betale stemplet. – Den 25de. Ja nu er her knap plads til Middelhavsturen, men det er også nok at sige om den, at den var magelös, at den gik gennem de herligste pinieskove med kameler i, der er et kamel opdrætter (kongeligt), vi så både kamelerne blive læssede, bære byrder og gå löse om i skoven, de så udmærkede ud, kameler er et meget smukt dyr, Zahrtmann går nu så

vidt, at han regner den for skønnere end hesten. Ved havet var der næsten aller dejligst. I dag har jeg hilst på Tante Caroline, i morgen skal jeg til middag hos hende, hvorefter vi skal en tur om i det antikke Rom. Lev vel, hils din hengivne Joakim

Årsmødet 16/11 1882!

^{myndigt} Kære Fæder! ^{og jeg vil ogsaa sige mange gode Ord}
Mange, mange tak for Dit brev, skriv bare
sa' at du har et lille ord at sige mig, det er
netop godt at skrive sine breve i sma' portioner,
sa' gjør man det na'r, man har noget at sige,
og volder ikke og pincer sig for at fylde siden.
Det var da en forskrækkelig stas du gjorde af
mit brev; jeg kan for resten sa' tydelig se den hele
sene, det er dog rart man ogsaa kan se med det
indvendinge øje. - Det er rigtig nok et rart brev.
Du har sendt mig, jeg saar ogsaa. Eder en hel hilsen,
jeg tænker det ga'r lidt over, na'r jeg begynder at
arbejde, sa' jeg kommer til at længe til paa. -
Næste gang fa'r jeg vel at vide hvordan det gaa'r
ud, jeg tænker nok bliver rigtig glad for det. Ja
det er rigtigt, du gamle Fæder i din krog, men du
gjør da meget mere end at tænke, du lever for
noget kjært. Og fortal dig sa' godt. Godt jeg ogsaa
ma' na' en tid, hvor jeg ikke længer længe
fra efter, ialtfald ikke paa samme maade som
nu, dog det bliver vel nok ordnet forsa'lt
paa bedst maade. Den 24de. Tusend tak for
dine ønsker til min fødselsdag og dit rare brev
Kære Fæder, og tak for de foretrukne en hyggelig

"Hvad er i become pimpler, fortæller og at det
 og med at støger smalt, muligt. Vi forstår
 dog vist hinanden ret godt. Imidlertid lidt
 fortæller, hvad der dog til, i ethvert nær der er
 plads til overs til det, derfor vil jeg til det.
 Ja, last mig en se, i jeg havde så vist fortæller
 at fortæller dig om vor aflyt tur på det til
 skidtelkaast, men nu er det så Lange siden, på den
 4 gammel, og kommer derfor ikke med, uden hvis
 sig på plads. Jeg vil begynde med min faderbetyg.
 Ja jeg, mig den foregående ^{morgen} kom til og
 om det brød på bordet til mig, uha, jeg vidste
 jeg skulle gennemdemme en hel lang dag og
 en nat, men jeg gjorde det. Så, dagen og natten
 gik, og jeg vagnede. Ja jeg var kommen op
 så jeg et myserligt arrangement på trillebordet,
 3 fotografier og en pakke, jeg begynder det, for det
 var naturlig, nogle fotografier, jeg havde haft stilet
 en lyft til at fotograf, men ikke havde undt mig
 selv. Det nu var efter et dybt portret af D. Venner
 det andet efter et af klasserens og det tredje
 efter det indst af mit væggen, den lille kinks
 H. Miniato. I pakken var der ^{den} et andet
 ting fotograf, jeg fik to biler. Så var skulle imidlertid
 af det af fotografierne måtte på landet i kopertur,
 og så på vi til banegården for at køre til Brygge

Ibrah & Omiets og de af Plæn. Det var den højeste
 morgen, men de togt ullahe af og jikhende det mig af
 og, led i j morgen vore morgen og ledt mine brøve.
 Men nu vil jeg springe en lilled vore, for det vortegts
 af det her da pordmully fæst i af borkent 12
 vorten kan fæst gæve fortælle. Det er af sigtlig
 at skrive dublette. At det den først dag den var
 delfest vejr, ved du, jeg nød sig af tenen på
 Monte Pinis. Men næste dag delfest det med
 og vi skulde sigt efter sigtlig. Vi, der var
 ikke noget ved det af jør, Lakotom. Diggs og
 jeg travede af, og ad den en træppe efter den
 anden og med igen, men der var altid noget
 i vejen, et sted var vi oppe hos siden en
 rar og grinselig gammel dame med en anden
 ældre mude, som vi ikke så sigt at mødem var
 ældre, følge sigt sigt, det er fæst sigt at hun
 var en grinselig, de er vist grinselig eller
 prinsesse, noget fint er de de brøve eller sigt-
 domsigt, godmædighed og snakkeselig, og
 nu holder de usikkert mellem os Prinsesserne, de
 vortene Prinsesser, for vi har jo kun det den ene. Vi
 så på sigtlig, her den, vi gæst om de vort
 sigt kække med en grinselig ruden, og vi
 travede vore og Prinsessen vist og sigt
 med Lakotom og de vort sigt i sin munde og

vekslen og tidsens vil der snar hende, for at få lov
til at gøre som vi vilde have, men enden blev
at vi måtte opgives det, så gerne vi ellers ville
glædet prinsessen. Næsten dag gik, og vi kom
ikke videre, men om aften fik vi dog at vide,
at der var en lejlighed, et værelse, lige ved
sidan af det hvor Skredvig med sin unge kone
bor, og om morgenen fik vi adresse på nogle
italier. Efter også at have prøvet og sendt en
del frem og til bage næste dag, lejede vi stuen ved
sidan af Skredvig, og et atelier et par huse her
fra, atelieret er dyrt, men vi måtte tage det
nude vi endnu kunde få det, og godt er det.
Det var for resten en rigtig filur vi lejede det
af, og det var knap nok han vilde give os kontrakt
på stemplet papir, men det vilde vi nu have, og
så fik vi det, imens at vi naturligvis måtte betale
stemplet. — Den 25de. Ja nu er der knap plads til skildrings
turen, men det er også nok at sige om den, at den var meget,
at den gik gennem de herligste pinus-skove med kameler i,
der er et kamel opdrættens (Kongelig), vi så både kamelerne
blive lavede, bare byrde og gå løst om i skoven, de så
udmærkede ud, kamelen er et meget smukt dyr, Læbetman
gik nu så vidt, at han regner den for skønne end
hesten. Ved haaret var der næsten aller dybligt. I dag
har jeg hilst på Tante Caroline, imorgen skal jeg til middag
hos hende, hvorefter vi skal en tur om i det gamle Rom, der vel kaldes
den hellige Grotte (Kongens)